Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμῆμα)

κρίνει καί ἀποφασίζει:

1) Ἀπορρίπτει τήν προσφυγή.

2) Κάθε διάδικος φέρει τά δικαστικά του ἔξοδα.

Pescatore Touffait Due

Δημοσιεύθηκε σέ δημόσια συνεδρίαση στό Λουξεμβοῦργο στίς 21 Μαΐου 1981.

Ὁ γραμματεύς

A. Van Houtte

Ὁ πρόεδρος τοῦ δευτέρου τμήματος

P. Pescatore

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIR GORDON SLYNN ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 9 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1981 [1]

Κύριε πρόεδρε,
κύριοι δικαστές,

Ὁ Reinarz ἐργαζόταν στήν Εὐρωπαϊκή Ἐπιτροπή Ἄνθρακα καί Χάλυβα ἀπό τό 1952 ὡς τό 1959, ὁπότε προσλήφθηκε ἀπό τήν Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων ὡς ὑπάλληλος μέ τό βαθμό Α 2. Τήν 1η Μαΐου 1973 ἔπαυσε, κατόπιν αἰτήσεώς του, νά ἀσκεῖ τά καθήκοντά του στήν Ἐπιτροπή, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 2 τοῦ κανονισμοῦ 2530/72 τοῦ Συμβουλίου τῆς 4ης Δεκεμβρίου 1972. Ἐπί ἕνα ἔτος δικαιοῦνταν μηνιαία ἀποζημίωση, ἴση μέ τίς τελευταῖες ἀποδοχές του. Ἐν συνεχεία, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 3 παράγραφος 1 τοῦ ἐν λόγω κανονισμοῦ, κατέστη δικαιοῦχος ἀποζημιώσεως, ἀρχικά ἴσης μέ τό 80 % καί, μετά παρέλευση 30 μηνῶν γιά τό ὑπόλοιπο τῆς

1 — Μετάφραση ἀπό τά ἀγγλικά.

περιόδου πού ὁρίζει ὁ κανονισμός, μέ τό 70 % τοῦ βασικοῦ του μισθοῦ. Τό ἄρθρο 3 παράγραφος 3 ὁρίζει ὅτι ἐπί τῶν ἀποζημιώσεων αὐτῶν ἐφαρμόζεται συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς πού καθορίζεται βάσει τοῦ ἄρθρου 82 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, γιά τή χώρα τῶν Κοινοτήτων ὅπου ὁ δικαιοῦχος τῆς ἀποζημιώσεως ἀποδεικνύει ὅτι ἔχει κατοικία καί, «ἄν ὁ δικαιοῦχος τῆς ἀποζημιώσεως κατοικεῖ σέ ἄλλη χώρα ἐκτός τῆς Κοινότητας, ὁ συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς πού ἐφαρμόζεται ἐπί τῆς ἀποζημιώσεως εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἰσχύει γιά τό Βέλγιο.

Ἡ ἀποζημίωση ἐκφράζεται σέ βελγικά φράγκα. Ἡ καταβαλλόμενη ἀποζημίωση ὑπολογίζεται βάσει τῶν ἰσοτιμιῶν πού ἀναφέρονται στό ἄρθρο 63 παράγραφος 3 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων».

Στό γαλλικό κείμενο τοῦ κανονισμοῦ προστίθεται ρητά «(l'indemnité) est payée dans la monnaie du pays de la résidence du bénéficiaire ».

Τήν ἐποχή πού ὁ Reinarz ἔπαυσε νά ἀσκεῖ τά καθήκοντά του, τό ἄρθρο 63 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ὅριζε ὅτι «οἱ ἀποδοχές πού καταβάλλονται σέ νόμισμα διάφορο ἐκείνου τῆς χώρας τῆς προσωρινῆς ἕδρας τῆς Κοινότητας, στήν ὁποία ὑπάγεται ὁ ὑπάλληλος, ὑπολογίζονται βάσει τῶν ἰσοτιμιῶν πού γίνονται δεκτές ἀπό τό Διεθνές Νομισματικό Ταμεῖο, οἱ ὁποῖες ἴσχυαν τήν 1η Ἰανουαρίου 1965».

Ἐπί ἕνα ἔτος ὁ Reinarz πληρωνόταν σέ βελγικά φράγκα σέ λογαριασμό του στό Βέλγιο, ὅπου ζοῦσε. Κανένα πρόβλημα δέν ἀνακύπτει σχετικά μέ τήν πληρωμή αὐτή. Ἀπό τήν 1η Μαΐου 1974 πληρωνόταν σέ δολάρια Καναδᾶ στόν Καναδά, ὅπου κατοικοῦσε σέ ἀγρόκτημα, τό ὁποῖο εἶχε ἀγοράσει μερικά χρόνια πρίν ἀποχωρήσει τῆς ὑπηρεσίας ἀπό τήν Ἐπιτροπή. Κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 3 παράγραφος 3 τοῦ κανονισμοῦ 2530/72 καί τοῦ ἄρθρου 63 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, ἡ ἀποζημίωσή του μετατρεπόταν βάσει τῆς καθορισμένης ἰσοτιμίας, ἤτοι 46, 25 βελγικά φράγκα γιά ἕνα δολάριο Καναδᾶ. Ἡ ἀγοραία τιμή συναλλάγματος ἦταν περίπου 35 βελγικά φράγκα γιά ἕνα δολάριο Καναδᾶ. Ὁ Reinarz ὑποστηρίζει ὅτι κατά τήν περίοδο ἀπό τό 1974 ὡς τό 1977, ὁπότε ἐπέστρεψε γιά νά κατοικήσει ἐκ νέου στό Βέλγιο (καί ἄρχισε καί πάλι νά πληρώνεται σέ βελγικά φράγκα), ὑπέστη ζημία περίπου 1 000 000 βελγικῶν φράγκων, λόγω τῆς διαφορᾶς μεταξύ τῶν δύο τιμῶν συναλλάγματος.

Μέ προσφυγή πού ἄσκησε ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου στίς 18 Ἰανουαρίου 1980, ὁ Reinarz ζητᾶ νά ἀναγνωρισθεῖ: (α) ὅτι οἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 3 παράγραφος 3 τοῦ κανονισμοῦ 2530/72, καθώς καί τό ἄρθρο 63 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων δέν τύχαιναν ἐφαρμογῆς ἐπί τοῦ ἰδίου κατά τήν περίοδο 1974-1977 καί (β) ὅτι πρέπει νά τοῦ ἀποκατασταθεῖ ἡ ζημία πού ὑπέστη ἤ νά λάβει τή σχετική ἀποζημίωση μέ βάση τήν ἐπιείκεια.

Ἡ Ἐπιτροπή ἰσχυρίζεται πρῶτον ὅτι ἡ ἐν λόγω προσφυγή εἶναι ἀπαράδεκτη. Καί αὐτό γιά δύο λόγους: ὁ πρῶτος συνίσταται στό ὅτι ὁ Reinarz δέ συμμορφώθηκε μέ τίς προθεσμίες πού τάσσει τό ἄρθρο 90 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων. Ὁ δεύτερος συνίσταται στό ὅτι ἡ παρούσα προσφυγή εἶναι ὅμοια μέ ἐκείνη, πού ἀποτέλεσε ἀντικείμενο τῆς ὑποθέσεως 48/76 καί ἀπορρίφθηκε ἀπό τό Δικαστήριο στίς 17 Φεβρουαρίου 1977 (ECR 1977, σ. 291).

Στήν παρούσα προσφυγή (ἡ ὁποία ἀντικαθιστᾶ προγενέστερη στήν ὑπόθεση 732/79, ἀπό τήν ὁποία παραιτήθηκε), ὁ Reinarz στηρίζεται σέ ἐπιστολές πού ἔστειλε στήν Ἐπιτροπή κατά τά ἔτη 1978 καί 1979, καθώς καί στίς ἀπαντήσεις τῆς Ἐπιτροπῆς. Μέ ἐπιστολή του τῆς 9ης Μαΐου 1978 (πού δέν παραλήφθηκε ἀπό τήν Ἐπιτροπή μέχρις ὅτου ὁ Reinarz ἀπέστειλε ἀντίγραφό της μέ ἐπιστολή τῆς 28ης Νοεμβρίου 1978), ὁ Reinarz ὑπέβαλε αἴτηση κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων,

ζητώντας τή λήψη ἀποφάσεως, μέ τήν ὁποία θά τοῦ ἀποκαθιστόταν γιά λόγους ἐπιείκειας ἡ ζημία πού ὑπέστη καί ἡ ὁποία ὀφείλεται στή συναλλαγματική ἰσοτιμία πού υἱοθέτησε ἡ Ἐπιτροπή. Ἐπικουρικά, γιά τό ἐνδεχόμενο μή λήψεως παρόμοιας ἀποφάσεως, ὑπέβαλε ἔνσταση δάσει τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, μέ τήν ὁποία ἀμφισβήτησε τή νομιμότητα τῆς συναλλαγματικῆς ἰσοτιμίας πού υἱοθετήθηκε καί ζήτησε νά κηρυχθεῖ ἄκυρο τό ἄρθρο 3 παράγραφος 3 τοῦ κανονισμοῦ 2530/72, καθώς καί τό ἄρθρο 63 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων ἤ, ἄλλως, νά κηρυχθοῦν ἀνεφάρμοστα στό μέτρο πού τόν ἀφοροῦν. Ἀνέφερε ὅτι τέτοιες διατάξεις ἦταν αὐθαίρετες, εἰσήγαγαν διακρίσεις καί ἀδικίες καί ὅτι τό Συμβούλιο παρέλειψε νά λάβει τά ἀπαραίτητα διορθωτικά μέτρα, πού θά ἀπέτρεπαν τή ζημία τήν ὁποία ὑπέστη σέ σχέση μέ ἄλλους πού ἐξακολουθοῦσαν νά ζοῦν ἐντός τῆς Κοινότητας. Μέ ἐπιστολή τῆς 28ης Μαρτίου 1978, ἡ Ἐπιτροπή ἀπέρριψε τήν ἔνσταση πού εἶχε ὑποβληθεῖ δάσει τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 2, μέ τό αἰτιολογικό πώς ὅ,τι ἔγινε ἦταν ἀπόλυτα σύμφωνο μέ τόν κανονισμό καί ὅτι ἐν πάση περιπτώσει ἡ ἔνσταση ὑποβλήθηκε ἐκπρόθεσμα. Ἂν καί ἡ Ἐπιτροπή ἀναφέρθηκε στίς ἀξιώσεις τοῦ Reinarz πού στηρίζονται στήν ἐπιείκεια (πράγμα πού ἀποτέλεσε καί τή δάση τῆς αἰτήσεως δυνάμει τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 1), δέν τίς θεωρεῖ, πάντως, ὡς τέτοιες. Ἡ Ἐπιτροπή θεώρησε ὅτι ἡ ἐπιστολή τοῦ Reinarz τῆς 9ης Μαΐου 1979 ἀποτελεῖ ἐξ ὁλοκλήρου ἔνσταση.

Αὐτό ὑπογράμμισε ὁ Reinarz μέ ἐπιστολή του τῆς 22ας Ἰουνίου 1979. Θεώρησε τήν ἐπιστολή τῆς 28ης Μαρτίου 1979 ὡς ἀπόρριψη τῆς αἰτήσεώς του περί ἀποζημιώσεως γιά λόγους ἐπιείκειας καί ὑπέβαλε στήν Ἐπιτροπή ἔνσταση κατά τῆς ἀπορρίψεως δυνάμει τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 2. Ἐπανέλαβε τούς ἰσχυρισμούς του, ὅτι ἔγινε αὐθαίρετη ἐφαρμογή τοῦ κανονισμοῦ καί ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ἐπέδειξε ἀμέλεια, ἐπειδή δέ φρόντισε ὥστε νά μή τοῦ προκληθεῖ ζημία ἀπό τήν ἐφαρμοζόμενη τιμή συναλλάγματος, πού ἦταν πολύ λιγότερο εὐνοϊκή ἀπέναντί του ἀπό ὅσο ἐκείνη πού ἐφαρμοζόταν ἔναντι τῶν πρώην ὑπαλλήλων πού ἐξακολουθοῦσαν νά ζοῦν ἐντός τῆς Κοινότητας.

Μέ ἐπιστολή της τῆς 21ης Δεκεμβρίου 1979, ἡ Ἐπιτροπή ἰσχυρίσθηκε ὅτι ἐπρόκειτο περί ἐπαναλήψεως τῆς ἐνστάσεως πού ὑποβλήθηκε δάσει τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 2, ἡ ὁποία εἶχε ἤδη ἀπορριφθεῖ στίς 28 Μαρτίου 1979 καί ὅτι κατά συνέπεια ἦταν ἀπαράδεκτη.

Εἶναι σαφές ὅτι ἡ παρούσα προσφυγή ἀσκήθηκε ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ἀφοῦ ἔληξε ἡ τρίμηνη προθεσμία πού προβλέπεται ἀπό τό ἄρθρο 91 παράγραφος 3 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως σχετικά μέ τήν ἄσκηση προσφυγῆς κατά ἀποφάσεως μέ τήν ὁποία ἀπορρίπτεται ἔνσταση, προθεσμία ἡ ὁποία ἄρχισε νά τρέχει ἀπό τῆς λήψεως τῆς ἐπιστολῆς μέ ἡμερομηνία 28 Μαρτίου 1979. Στό μέτρο πού ὁ Reinarz ἐπιδιώκει νά προσδάλει τήν ἐν λόγω ἀπόφαση, ἡ προσφυγή του εἶναι ἀπαράδεκτη. Πάντως, ἄν ἡ ἐπιστολή τῆς 9ης Μαΐου πρέπει νά θεωρηθεῖ συγχρόνως ὡς αἴτηση δυνάμει τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 1 καί ὡς ἔνσταση (ἤ ὡς ἔνσταση γιά τήν περίπτωση ἀπορρίψεως τῆς αἰτήσεως) δυνάμει τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 2, ἡ ἐπιστολή τῆς 28ης Μαρτίου 1979 δύναται ἀσφαλῶς νά θεωρηθεῖ ὡς ἀπόρριψη τῆς ἐν λόγω αἰτήσεως. Κατά τή γνώμη μου, ἡ ἐπιστολή τῆς 9ης Μαΐου πρέπει νά θεωρηθεῖ ὡς αἴτηση γιά λόγους ἐπιείκειας. Κατά τή γνώμη μου, αὐτή ἀπορρίφθηκε μέ ἐπιστολή τῆς 28ης Μαρτίου 1979. Ἐπικουρικῶς, πρέπει νά θεωρηθεῖ ὡς ἀπορριφθεῖσα τέσσερις μῆνες μετά τήν 28η Νοεμδρίου 1979. Ὁ Reinarz εἶχε τότε προθεσμία τριῶν μηνῶν, ἐντός τῆς ὁποίας ἔπρεπε νά ὑποδάλει τήν ἔνστασή του κατά τῆς ἀπορρίψεως. Αὐτό τό ἔκανε στίς 22 Ἰουνίου 1979.

Ἐπομένως, κατά τή γνώμη μου, ἡ παρούσα προσφυγή ἀσκήθηκε ἐντός τῶν προθεσμιῶν πού τάσσουν οἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 90 ἤ τοῦ ἄρθρου 91, κατά τό μέτρο πού στρέφεται κατά τῆς ἀπορρίψεως τῆς ἐνστάσεώς του ὅτι δέν ἔτυχε ἐπιεικοῦς μεταχειρίσεως. Κατά τό μέτρο ὅμως πού ἐπιδιώκεται ἡ προσβολή τῆς ἀπορρίψεως τῆς ἐνστάσεώς του, ὅτι τό ἄρθρο 3 παράγραφος 3 τοῦ κανονισμοῦ 2530/72 καί τό ἄρθρο 63 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων ἦταν ἄκυρα ἤ ὅτι ἐφαρμόσθηκαν ἐσφαλμένα στήν περίπτωσή του, ἡ προσφυγή του ἀσκήθηκε ἐκπρόθεσμα καί πρέπει νά κηρυχθεῖ ὡς ἀπαράδεκτη. Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τήν ἔνστασή του στό πλαίσιο τῆς παρούσας δίκης, ὅτι ὁ κανονισμός δέν τύχαινε ἐφαρμογῆς στήν περίπτωσή του — ἀξίωση πού δέν εἶχε, πάντως, ἐγείρει μέ τήν ἔνστασή του τῆς 22ας Ἰουνίου 1979.

Νομίζω ὅτι ἡ Ἐπιτροπή σφάλλει ὅσον ἀφορᾶ τό δεύτερο ἰσχυρισμό της ὅτι ἡ προσφυγή εἶναι ἐν πάση περιπτώσει ἀπαράδεκτη, δεδομένου ὅτι τό θέμα λύθηκε μέ προηγούμενη ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου στήν ὑπόθεση 48/76. Διαβάζοντας τή σκέψη 1 τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς τοῦ Δικαστηρίου στήν ἐν λόγω ὑπόθεση, ἀντιλαμβάνομαι ὅτι ὁ Reinarz δέν μποροῦσε νά ἀσκήσει προσφυγή ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, ἐκτός ἄν εἶχε ὑποβάλει ἔνσταση δυνάμει τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, πράγμα πού δέν εἶχε κάνει τότε. Κατά συνέπεια, ἡ προσφυγή του ἦταν ἀπαράδεκτη. Κατά τή γνώμη μου, τό ἔκανε τώρα ἐντός τῆς ταχθείσης προθεσμίας ὅσον ἀφορᾶ τό αἴτημά του ὅτι δικαιοῦται νά τοῦ ἀποκατασταθεῖ ἡ ζημία πού ὑπέστη ἤ νά ἀποζημιωθεῖ γιά λόγους ἐπιείκειας.

Στήν πραγματικότητα, τό τελευταῖο αὐτό αἴτημα στηρίζεται στό γεγονός ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ἀκολούθησε αὐστηρά τή διατύπωση τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ κανονισμοῦ 2530/72 καί τοῦ ἄρθρου 63 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων. Ὁ προσφεύγων ἰσχυρίζεται ὅτι αὐτό καταλήγει σέ ἀποτέλεσμα πού εἶναι ἄδικο, εἰσάγει διακρίσεις καί, ὑπό τό πρίσμα τῶν ἰσχυουσῶν τιμῶν συναλλάγματος καί τοῦ κόστους ζωῆς στόν Καναδά, ἐκτός πραγματικότητας. Ἐπιπλέον, ἰσχυρίζεται ὅτι, ἐπειδή τό 1978 ὁ κανονισμός 3085/78 τοῦ Συμβουλίου τῆς 21ης Δεκεμβρίου 1978 τροποποίησε τή βάση ὑπολογισμοῦ (ἔτσι ὥστε νά υἱοθετηθοῦν οἱ τιμές συναλλάγματος πού χρησιμοποιοῦνταν γιά τήν ἐφαρμογή τοῦ γενικοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων τήν 1η Ἰουλίου 1979), εἴτε ἔπρεπε νά τροποποιηθεῖ κατ' ἀναλογία ἡ ἀποζημίωσή του εἴτε ἡ Ἐπιτροπή ὄφειλε νά ἀναγνωρίσει εὐθαρσῶς νά προτείνει τή θέσπιση διατάξεων, ἱκανῶν νά ἐπανορθώσουν τήν ἀδικία πού προέκυψε γιά τίς παρελθοῦσες πληρωμές.

Κατά τή γνώμη μου, οἱ κανονισμοί ἦταν διατυπωμένοι μέ σαφήνεια. Ἡ Ἐπιτροπή τούς ἐφάρμοσε ὀρθῶς. Ἐξ ὅσων γνωρίζω, δέν ὑπάρχει ἀρχή ἤ κανόνας, ἀπό αὐτούς πού διατύπωσε τό Δικαστήριο, πού νά ἐπιτρέπει στό Δικαστήριο νά ἀποφανθεῖ ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ὑποχρεοῦται, γιά λόγους ἐπιείκειας, νά καταβάλει στόν προσφεύγοντα ποσό πού νά ἀντισταθμίζει τή διαφορά μεταξύ τῆς τιμῆς συναλλάγματος πού προβλέπουν οἱ σχετικές διατάξεις καί ἐκείνης πού ἰσχύει στήν ἀγορά, ἔστω καί ἄν εἶναι σαφές ὅτι ὁ Reinarz εἰσέπραξε λιγότερα σέ πραγματικές τιμές ἀπό ὅ,τι θά λάμβανε, ἄν πληρωνόταν σέ βελγικά φράγκα. Δέν πιστεύω ὅτι δύναται νά ἐπικαλεσθεῖ κατ' ἀναλογία τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ πρωτοκόλλου περί τῶν προνομίων καί ἀσυλιῶν τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων ἤ νά ἀντλήσει ὁποιοδήποτε ὄφελος ἀπό τήν ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου στήν ὑπόθεση 156/78 *Newth* κατά *Ἐπιτροπῆς* (βλ. ECR 1979, σ. 1941). Οὔτε θεμελιώνει τήν περίπτωσή του μέ τόν ἰσχυρισμό πού προβάλλει, ὅτι παραβιάζεται ἡ διακήρυξη περί

ἀνθρώπινων δικαιωμάτων τοῦ Ἑλσίνκι ἤ ὅταν ἀναφέρεται στήν ἀρχή τοῦ διεθνοῦς δικαίου, σύμφωνα μέ τήν ὁποία πρώην ὑπάλληλος τῆς Κοινότητας ἔχει τό δικαίωμα νά ἐγκατασταθεῖ σέ χώρα τῆς ἐκλογῆς του, χωρίς νά ὑποστεῖ ὁποιαδήποτε οἰκονομική ζημία γιά τό λόγο αὐτό. Κατά συνέπεια, εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι τό αἴτημά του περί ἀποζημιώσεως ἤ ἀποκαταστάσεως γιά λόγους ἐπιείκειας εἶναι ἀδάσιμο.

Ἀκόμα καί ἄν κατέληγα στήν ἄποψη ὅτι τό αἴτημά του, ὅτι τό ἄρθρο 3 παράγραφος 3 τοῦ κανονισμοῦ 2530/72 καί τό ἄρθρο 63 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων ἦταν ἄκυρα ἤ εἶχαν ἐφαρμοσθεῖ ἐσφαλμένα στήν περίπτωσή του, ὑποβλήθηκε ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ἐντός τριῶν μηνῶν ἀπό τῆς ἀπορρίψεως τῆς ἐνστάσεώς του ἐκ μέρους τῆς Ἐπιτροπῆς, καί πάλι θά ἔκρινα, ἐν πάση περιπτώσει, ἀπορριπτέο τό αἴτημα αὐτό. Κατά τήν ἄποψή μου, ὁ προσφεύγων δέ δικαιοῦται νά ζητήσει νά ἀναγνωρισθεῖ ὅτι τό ἄρθρο 3 παράγραφος 3 τοῦ κανονισμοῦ εἶναι ἄκυρο. Ἡ Ἐπιτροπή ὀρθά ὑποστήριξε ὅτι ἦταν ἐκπρόθεσμος ὅσον ἀφορᾶ τόν ἰσχυρισμό του ὅτι ἡ ἐφαρμογή τῶν κανονισμῶν στήν περίπτωσή του μεταξύ τῶν ἐτῶν 1974 καί 1977 ἦταν ἐσφαλμένη. Ἐπιπλέον, ὁ ἰσχυρισμός του ὅτι οἱ κανονισμοί δέν εἶναι νόμιμοι μοῦ φαίνεται ὅτι δέ συμβιβάζεται μέ τή συλλογιστική τοῦ Δικαστηρίου, στήν ἀπόφασή του στήν ὑπόθεση 28/74, *Gillet* κατά *Ἐπιτροπῆς,* (ECR, 1975, σ. 463).

Ὑπό τίς περιστάσεις αὐτές, δέν φαίνεται ὅτι εἶναι ἀναγκαῖο νά ἐξετασθεῖ ἄν, ὕστερα ἀπό μία τόσο μακρά χρονική περίοδο, ὁ προσφεύγων ἐξακολουθεῖ ἐν πάση περιπτώσει νά διατηρεῖ τό δικαίωμα νά προβάλλει τά αἰτήματα αὐτά γιά ἀποκατάσταση μέ βάση τήν ἐπιείκεια.

Συνεπῶς, κατά τή γνώμη μου,

α) εἶναι ἀπαράδεκτο τό αἴτημά του, ὅτι τό ἄρθρο 3 παράγραφος 3 τοῦ κανονισμοῦ 2530/72 καί τό ἄρθρο 63 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων εἶναι ἄκυρα ἤ δέν ἐφαρμόζονται στήν περίπτωσή του ἤ ἔχουν ἐφαρμοσθεῖ ἐσφαλμένως,

β) τό αἴτημά του, ὅτι δικαιοῦται μέ βάση τήν ἐπιείκεια νά ἀποκατασταθεῖ στή ζημία πού ὑπέστη ἤ νά λάβει ἀποζημίωση βάσει τῆς διαφορᾶς μεταξύ τῆς ἐπιτασσόμενης καί τῆς τρέχουσας τιμῆς συναλλάγματος γιά τό βελγικό φράγκο καί τό δολάριο Καναδᾶ εἶναι παραδεκτό, ἀλλά πρέπει νά ἀπορριφθεῖ.

Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 70 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, ἡ Ἐπιτροπή ὀφείλει νά φέρει τά ἔξοδά της, ἐνῶ κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 69 παράγραφος 2 τοῦ ἐν λόγω κανονισμοῦ, φέρει ὁ Reinarz τά δικά του.